

РЕШЕНИЕ

№ 2302

гр. София, 07.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора С. Димитров, като разгледа дело номер **11808** по описа за **2013** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от [фирма], чрез управителя му Заре Ш., против против Решение от 10 юни 2013г. на Софийски районен съд, 102 –ри с-в, постановено по нахд № 9813/2012г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 87/2012 от 19.04.2012г., издадено от Председателя на Патентното Ведомство на Република Б. (ПВ на РБ), с което на основание чл.65, ал.1 от Закона за промишления дизайн (ЗПД) на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция" в размер на 2 000 (две хиляди) лева за нарушение на чл.65, ал. 1 вр. чл. 18 от ЗПД.

В касационната жалба се излагат доводи, относими към основанието по чл.348,ал.1,т.1 вр. ал.2 НПК - неправилно приложение на закона, конкретно се твърди неправилност на правните изводи на съда, като се поддържа, че съществуват значителни различия между етикетите на „К." и на „Д.", относно рисунъка на етикета, в цветовете, разлика в наименованието на продуктите, ясно обозначаване на продуктите на „К.", че са продукт за трапезата. Искане се съдът да отмени решението и НП, алтернативно да намали имуществената санкция, тъй като се касаело за неголямо количество етикети от трите вида салати, както и преустановяване на използването на тези етикети,

както и използването им в кратък период, не били настъпили вредни последици. Ответникът по касационната жалба – Патентно ведомство на Република Б., оспорва касационната жалба чрез процесуален представител като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани доказателства.

Административен съд София град, IV касационен състав, като обсъди доводите на страните и извърши преценка на валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу НП, което подлежи на съдебен контрол, от законен състав на компетентния съд и в рамките на правомощията му. За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел за установени обстоятелства, които са от значение за спора.

Не са налице основания за прекратяване на административно-наказателното производство по чл. 34 ЗАНН или поради изтичане на давност.

Районният съд е приел за установена фактическа обстановка, идентична с описаната в НП и АУАН, която не е спорна. Спорни са изводите на въззивния съд по съставомерността на деянието по посочената като нарушена в НП разпоредба.

С процесното НП на основание чл.65, ал. 1 от ЗПрД е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на „К.“ Е., затова, че на 20.10.2011 г., използва в търговската дейност, по смисъла на чл.65, ал.1 от ЗПрД, като съхранява с цел продажба продукти /етикети/ „Руска салата“, „Тиквички“ и „С.“, изработени чрез копиране и използване на дизайн включен в обхвата на закрила, съгласно чл.18 от ЗПрД, на регистрираните по национален ред дизайн 1, 2 и 5 от промишлен дизайн с рег.№ 6554, без съгласието на притежателя на дизайна - [фирма]. Също с НП е постановено отмане в полза на държавата издетите и задържани етикети и предаването им за унищожаване - 321 броя етикети „С.“, 345 броя етикети „Руска салата“ и 239 броя етикети „Тиквички“. Също по делото не е било спорно, че касаторът е подал пред патентното ведомство заявка № 120326 за регистрация на марка „Традиция за трапезата“, към датата на издаване на НП на етап формална експертиза, но нямало регистрирана марка с това наименование.

Въззивният съд е приел от обективна страна за установено, че [фирма], е използвало промишлен дизайн по смисъла на чл.19, ал.2 вр. ал.1 от ЗПрД - съхраняване с цел продажба на продукти (етикети) в складовото помещение на [улица] [населено място], идентични на регистрирания по национален ред дизайн рег. № 6554, съдържащ 9 бр. дизайна за продукти клас 19-08 „Етикети“ на М., без съгласието на притежателя на регистрирания дизайн [фирма], тъй като изображенията на въпросните етикети (321 бр. етикети „С.“, 345 бр. етикети „Руска салата“ и 239 бр. етикети „Тиквички“) не създават у информирания потребител различно цялостно възприятие, и поради това попадат в обхвата на закрила по чл.18 от ЗПрД.

Въззивният съд е отхвърлил довода на касатора за същественото разминаване в изображенията на етикетите и изписаните върху етикетите текстове, както и в наименованието на продуктите, така и в търговската марка, под която тези продукти се предлагат в търговската мрежа, по съображение, че текстовите елементи нямат отношение към обхвата на закрилата по чл. 18 от ЗПрД, а само изображението.

Въз основа на експертните становища на вещите лица е прието, че разликите в етикетите - кръгла форма с триъгълен елемент в периферията при регистрираните, и само кръгла - при иззетите на касатора; различни нюанси на цветовете - зелен, кафяв и син /за съответния етикет/ в регистрираните и процесините; липса на елипсовиден елемент със сърповидни кръгови сегменти встрани, и вълнообразен елемент, пресечен от бар-кода - при процесните етикети, са несъществени. Тези различия според въззивния съд не стигат до такава степен, че да формират различно цялостно възприятие у информирания потребител според изискването за обхват на закрила по ЗПрД. Формиран е краен извод, че продуктите - етикети „Руска салата“, „Тиквички“ и „С.“ са изработени чрез използване на дизайн, включен в обхвата на закрила по чл.18 от ЗПрД, наличието на цялостно еднакво възприятие у потребителя за изображенията върху тях се извеждало от наличието на еднакво ситуиран рисунък - прозрачна чиния със съответен вид салата и съчетанието на цветовете, а не техните нюанси или текстове.

При извод за правилно ангажирана отговорността на дружеството „К.“ Е. - поради допуснатото нарушение по чл.65, ал.1 от ЗПрД, и наложено определеното по вид административно наказание при наличието на значително количество продукти - над 900 бр. етикети, въззивният съд е преценил като справедлив размера на санкцията. Като неоснователни са приети съображенията за наличието на маловажен случай, поради формалния характер на нарушението, невключващо настъпването на вредни последици, включително и за носителя на правата на регистрирания дизайн, но с поставянето на етикетите на касатора на продукти, разпространявани в търговската мрежа, косвено се засягали правата на голям кръг потребители на подобни стоки. От размера на предвидените парични санкции за нарушението е направен извод, че за преценка на законодателя за засягане с извършването му в значителна степен на обществените отношения в сферата на закрилата на промишления дизайн, в специалния закон липсвал състав за „маловажен случай“.

Така приетото от въззивния съд е правилно, не е налице соченото касационно основание за отмяна на съдебното решение респективно да се приеме, че е налице маловажен случай, както и за несправедливост на размера на санкцията. Възприемането на установеното от експертизата, въз основа на която наказващият орган е основал изводите си за съставомерност на деянието, не е основание за отмяна на съдебното решение или за нова експертиза. Описанието на разликите между двата вида етикети е фактически въпрос, който не е спорен, произтичащото от тези разлики обаче е правен въпрос, по който съдът следва да формира собствени правни изводи.

Различията между етикетите на касатора и тези на „Д.“, включени в обхвата на закрила по чл. 18 от ЗПрД, са незначителни и не са от естество да променят крайния извод. Липсата на възможност за объркване на потребителя е неотнормима, тъй като не става въпрос за търговска марка, а за дизайн и не е налице занижена обществена опасност при извършване на нарушение като процесното. От значение са

графичните елементи, които формират цялостното впечатление от дизайна у информирувания потребител. В случая тези елементи формират впечатление, че ще получи продукта по етикета, ползващ се със закрилата по ЗПрД. Етикетите на [фирма] нямат качеството оригиналност по чл. 13 от последния закон. Обхвата на правната закрила по чл. 18 от този закон се определя от изображението и се разпростира върху всеки дизайн, който не създава у информирувания потребител различно възприятие. Последната преценка е правна, а не по факти, изискващи специални познания.

Разпоредбата на чл.65, ал.1 от ЗПрД предвижда, че лице, което произвежда, предлага, излага на пазара, внася, изнася или съхранява с такива цели продукти, изработени чрез копиране или използване на дизайн, включен в обхвата на закрила по чл.18 от с.з., без съгласието на неговия притежател, се наказва с административно наказание „глоба“ от 500 до 1 500 лева (ако е физическо лице), а на едноличните търговци и юридическите лица се налага административно наказание „имуществена санкция“ в размер от 1 000 до 3 000 лева. Съгласно чл. 19 от ЗПрД правото върху регистриран дизайн включва правото на притежателя му да използва дизайна, да се разпорежда с него, както и да забрани на трети лица без негово съгласие да копират или да използват в търговската дейност дизайн, включен в обхвата на закрила, което използване включва производството, предлагането и излагането на пазара или използването на продукт, в който е включен или към който е приложен дизайн от обхвата на закрила, както и внос, износ или съхраняване на същия продукт за тези цели. Обхватът на правната закрила, регламентирана в чл.18 от ЗПрД, се определя от изображението, съответно от изображенията на регистрирания дизайн и се разпростира върху всеки дизайн, който не създава у информирувания потребител различно цялостно възприятие.

За да бъде налице административно нарушение по чл.65, ал.1 от ЗПрД е необходимо да бъде установено осъществяването на някоя от дейностите, посочени в тази разпоредба, идентични с тези, предвидени по чл. 19 в полза на притежателя на правата върху регистрирания дизайн, но извършвани от друго лице без неговото съгласие. Решаващо за тази преценка е цялостното възприятие, което създава у информирувания потребител процесните дизайни на Д., регистриран по националното право пред Патентното ведомство и К., за който към възникване на фактите по делото не е спорно, че няма регистрация и съответно закрила по националното право, като дизайн на общността или по международен договор.

В член 5, параграф 1 от ДИРЕКТИВА 98/71/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И СЪВЕТА от 13 октомври 1998 година относно правната защита на индустриални дизайни, индивидуалният характер на един индустриален дизайн се определя от цялостното впечатление, което произвежда у информирувания потребител и дали това впечатление е различно от който и да е дизайн, предоставен на разположение на обществото преди датата на подаване на заявлението за регистрация. Съгласно втория параграф на разпоредбата, при оценяването на индивидуалния характер се взема предвид степента на свобода на дизайнера при разработването на дизайна. Тази директива не съдържа определение на понятието информиран потребител, което се използва в разпоредбите му като част от разпоредбите, целящи да установят хармонизация в разглежданата област между държавите членки. Съгласно Решение 20 октомври 2011 година по дело P./G. P. M. G., C-281/10 на съда на ЕС, точка 53, това понятие следва да се разбира като междинно - между

приложимото в правото на марките понятие за среден потребител, от който не се изискват никакви специални познания и който по принцип не извършва пряко сравнение между конфликтните марки, и това за вещо лице, експерт със задълбочени технически умения. „В този смисъл понятието за информиран потребител може да се разбира като обозначаващо потребител, който не е със средна степен на внимание, а е особено бдителен, било поради личния му опит, било поради по-широките му познания в съответната област”. Също според точка 55 от цитираното решение, не може да се изключи вероятността „това сравнение да е невъзможно или необичайно в съответния сектор, по-конкретно поради специфичните обстоятелства или поради характеристиките на предметите, които по-ранната марка и оспорваният промишлен дизайн представят”. Такъв обаче не е казуса по делото, доколкото се касае за дизайн на етикети за обозначаване на едни и същи по своето естество хранителни продукти. Посоченото тълкуване на понятието, макар и да е дадено в контекста на тълкуване на норми на Регламент № 6/2002 – за дизайна на общността, който регламент употребява същото понятие – информиран потребител и не го дефинира, е относимо и към казуса по делото, доколкото понятието информиран потребител е общо и за двата вида дизайни, без да се съдържа каквото и да е различие.

Също правилен е изводът на въззивния съд, че не е налице маловажност на нарушението. Това е така, тъй като закрилата на промишления дизайн не е обусловена от поведението на трето лице, което я нарушава. В чл. 12, параграф 1 от цитираната Директива, са посочени правата, които се съдържат в правото върху индустриален дизайн - титулярът има изключително право да го използва и да предотвратява използването му от трети лица без негово съгласие, използването обхваща изработването, предлагането, изнасянето на пазара, вноса, износа или употребата на продукт, в който се съдържа дизайнът или за който се прилага, или складирането на такъв продукт за тези цели. Този текст не прави разграничение дали третото лице е притежател на регистриран промишлен дизайн или не. Правото по посочената разпоредба да се забрани използването от трети лица на промишления дизайн, се разпростира върху всяко трето лице, което използва промишлен дизайн, който не създава у информирания потребител различно цялостно впечатление. В този смисъл е постановеното с Решение от 16 февруари 2012 г. дело С. Е. у G. I. SA срещу P. I. de B. SL, C-488/10 на съда на ЕС, което е приложимо, тъй като защитата по Регламент 6/2002 за дизайна на общността е идентична с предвидената по директивата. Посоченото без съмнение е относимо към трето лице, което не е регистрирало последващо промишлен дизайн, какъвто е казуса по делото и в каквото правно положение се намира „К.” по отношение на закрилата, предоставена на „Д.” за дизайна на процесните етикети. Предвидената закрила на регистрирания промишлен дизайн безспорно обхваща и санкционните разпоредби за нарушаване на защитеното право. С оглед на това след като закрилата не зависи от поведението на третото лице, то нарушаването на правото не може да се третира като маловажно, достатъчно е да бъде установено нарушението за да бъде ангажирана административно-наказателната отговорност.

Правилни са изводите на въззивния съд, че е налице административно нарушение по чл. 65, ал. 1 от ЗПрД, тъй като е установено използването на дизайн от касатора, включен в обхвата на закрила и без съгласието на притежателя на дизайна. Касационната жалба е неоснователна, оспореното решение на въззивния съд следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила Решение от 10 юни 2013г. на Софийски районен съд, 102 –ри с-в, постановено по нахд № 9813/2012г.,

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.